

Das Kapitaldeckungsverfahren beruht demgegenüber auf einer regelmäßigen Kapitalanlage der Erwerbstätigen, bisweilen durch Zuschüsse seitens des Staates oder des Arbeitgebers ergänzt. Hier legt jede/r Erwerbstätige ausschließlich für sich selbst Geld zurück und verbraucht dieses im Alter selbst. In Deutschland wurde in den letzten Jahren mit der „Riester-Rente“, der „Rürup-Rente“ oder auch mit Betriebsrenten das Kapitaldeckungsprinzip in der Hoffnung gestärkt, damit die Auswirkungen des demographischen Wandels abzufedern.

Literature:

1. Bevölkerungsvorausberechnung, mittlere Variante, eigene Darstellung und Berechnung [Electronic Ressource] //Statistisches Bundesamt Zugriffsmodus: <http://www.annotazioni.de>
2. Brussig, Martin/ Knuth, Matthias (2011): Am Vorabend der Rente mit 67 - Erkenntnisstand und Erkenntnislücken zur Entwicklung der Erwerbchancen Älterer. In: WSI Mitteilungen 3 (2011). S. 99-106.
3. Priewe, Jan/ Rietzler, Katja (2010): Deutschlands nachlassende Investitionsdynamik 1991-2010. Ansatzpunkte für ein neues Wachstumsmodell. Bonn.
4. Загальнообов'язкове державне соціальне страхування та пенсійне забезпечення [Електронний ресурс]// Міністерство соціальної праці. - Режим доступу: http://www.mlsp.gov.ua/labour/control/uk/publish/category?cat_id=141684
5. Ризики, загрози, пріоритети та наслідки реформування Пенсійної системи України: аналітична доповідь- [Електронний ресурс]// Міністерство соціальної праці. - Режим доступу: <http://mlsp.kmu.gov.ua/document/141002/ad.pdf>

**СЕКЦІЯ 8 РОЛЬ КОМЕРЦІЙНИХ БАНКІВ ТА
СПЕЦІАЛІЗОВАНИХ КРЕДИТНО-
ФІНАНСОВИХ УСТАНОВ В
ЗАБЕЗПЕЧЕНОСТІ СТРАТЕГІЧНОГО
РОЗВИТКУ**

УДК 336.76

ФОНДИ ІНВЕСТУВАННЯ У ПРОБЛЕМНІ АКТИВИ

Єгоричева С. Б.² д.е.н., доцент
ВНЗ Укоопспілки «Полтавський
університет економіки і торгівлі»

Однією з найважливіших проблем посткризового розвитку України є необхідність покращення фінансового стану вітчизняних

суб'єктів підприємництва, відновлення їх платоспроможності та прибуткової діяльності. Інноваційним для нашої країни шляхом її вирішення є діяльність інвестиційних фондів, що здійснюють вкладення коштів у проблемні активи підприємств. У зарубіжній практиці такі фінансово-кредитні інститути, які за своєю сутністю є фондами прямих інвестицій (*Private Equity Funds*), отримали назву фондів для спеціальних ситуацій (*Special Situation Funds*). Їх інвестиційна стратегія полягає у придбанні компаній зі стабільною операційною діяльністю, які не можуть на даний час розвиватися через високе боргове навантаження.

Згідно з наявною в українському законодавстві класифікацією інститутів спільного інвестування (ІСІ), такі фонди можуть створюватися у вигляді закритих пайових недиверсифікованих венчурних інвестиційних фондів. Їх метою, зазвичай, визначається збереження та зростання коштів інвесторів, що досягається шляхом здійснення інвестування в ті вітчизняні підприємства, в яких на даному етапі розвитку є тимчасові фінансові труднощі, проблеми з обслуговуванням боргу, але які, при цьому, здатні генерувати позитивні фінансові потоки й мають суттєвий потенціал для зростання після проведення реструктуризації активів і кредиторської заборгованості.

Для досягнення своєї мети такі фонди інвестують кошти у підприємства лише за умови отримання, як мінімум, блокувального пакету акцій чи паїв. Після реструктуризації та проведення фондом інших санаційних заходів компанія виводиться на IPO або продається стратегічному інвестору. Пайовики інвестиційного фонду, відповідно, отримують доходи, причому цільова доходність від інвестицій в об'єкт інвестування визначається, як правило, на рівні 40 - 60 % річних.

Аналіз незначного, поки що, досвіду роботи зазначених ІСІ в Україні дозволяє визначити такі потенційні об'єкти інвестицій:

- підприємства з надлишковим борговим навантаженням та стабільною операційною діяльністю;
- підприємства, визначені на основі стандартної оцінки за коефіцієнтами відносно поточного операційного прибутку;
- підприємства, що здійснюють свою діяльність на ринках з низькою чутливістю до зниження макроекономічної активності («нішевих»);

- виробничі активи з низькою ціною та високим очікуваним інвестиційним доходом;

- інвестиційні об'єкти у нових та таких, що перебувають у процесі формування, сегментах бізнесу, продукція яких користується високим попитом на ринку.

З метою визначення доцільності інвестицій у той чи інший об'єкт інвестування, кожен з них попередньо досліджуються за різними критеріями, у тому числі, шляхом проведення його фінансової оцінки та маркетингового аналізу, а також оцінки власного капіталу. Об'єкти інвестування, які є найбільш привабливими для інвестиційної діяльності «фондів для спеціальних ситуацій», повинні максимально поєднувати у собі наступні характеристики:

- наявність труднощів з обслуговуванням боргів перед кредиторами, одночасно з наявністю потенціалу для розвитку після проведення реструктуризації;

- стабільні та прогнозовані грошові потоки від операційної діяльності;

- прозорість документів фінансової звітності та структури

ерспективні ринкові позиції;

незначний потрібний обсяг капітальних інвестицій
А 1-2 років;

наявність основних засобів для застави;

можливість реструктуризації активів та боргового капіталу;

- професійний менеджмент.

З точки зору галузевої належності, пріоритет віддається підприємствам, що виробляють предмети споживання, зокрема, у сегментах, які менше постраждали від стискування попиту - харчова, фармацевтична, а крім того - компаніям, що зайняті у сферах роздрібною торгівлі, дистрибуції та логістики. Порядок проведення оцінки кожного об'єкта інвестування відповідає вищезазначеній послідовності груп факторів, проте визначальними для формування кінцевого списку об'єктів інвестування є, все ж таки, результати фінансового аналізу.

Вітчизняні фахівці надають протилежні оцінки перспектив роботи ІСІ у вигляді *spécial situation funds* на українському ринку. Основна проблема, на їх думку, - довіра компаній до інвестиційного фонду, який має вивчити абсолютно всю

інформацію про підприємство - бухгалтерські документи, постачальників, договірні відносини з іншими контрагентами. З іншого боку, реально ринок таких інвестицій є значним: об'єктами, за оцінками експертів, можуть виступати 25-30% компаній, що мають боргове навантаження, яке вони не у змозі обслуговувати. Отже, механізми інвестування у проблемні активи суб'єктів підприємництва повинні постійно вдосконалюватися для забезпечення мобілізації внутрішніх фінансових ресурсів для подолання кризових процесів в економіці України.

УДК 336.71 (477)

ФАКТОРИ ВПЛИВУ НА ВАРТІСТЬ БАНКІВСЬКИХ ПРОДУКТІВ

Андрос С. В., к.е.н., доцент,
Університет банківської справи
Національного банку України (м. Київ)

Небезпека втрати платоспроможності примушує банки панікувати і необгрунтовано піднімати ціни на свої послуги. Розглянемо фактори, що чинять вплив на вартість основних роздрібних банківських продуктів, і можуть спричинити кризу ліквідності.

Якщо йдеться про середні ставки за споживчими кредитами, то за короткостроковими вкладками на початку 2012р. банки пропонували ставки на рівні 17-18%. Найнижчі ставки відзначені по сегменту універсальних вкладів - 8,5% у січні, 9,1% - у жовтні. В сегменті ощадних депозитів ставки - від 17,7% до 19% річних. У вересні загальний депозитний портфель фізичних осіб збільшився на 2,3 млрд. грн. Спостерігається тенденція до зростання валютних депозитів і зменшується сума гривневих депозитів.

Високі процентні ставки пропонуються за вкладками у національній валюті. Ставки по депозитах в іноземній валюті залишаються стабільними. У зв'язку з інфляційними очікуваннями населення воліє не вкладати свої заощадження в банки, а, якщо і вкладає, то вибирає короткострокові вклади. Монетарний ресурс для банків різко зростає в ціні. Можна очікувати відтік депозитної бази з банківського сектору. На рівень депозитних ставок впливає загальна економічна ситуація, фактор сезонності. Так, восени,